

הבימה
התיאטרון הלאומי
בי יל תיאטרון ויל הבימה!

סיפור פשוט

קלאסיקה עברית

עפ"י ספרו של ש"י עגנון
זוכה פרס נובל לספרות
מחזה: שחר פנקס

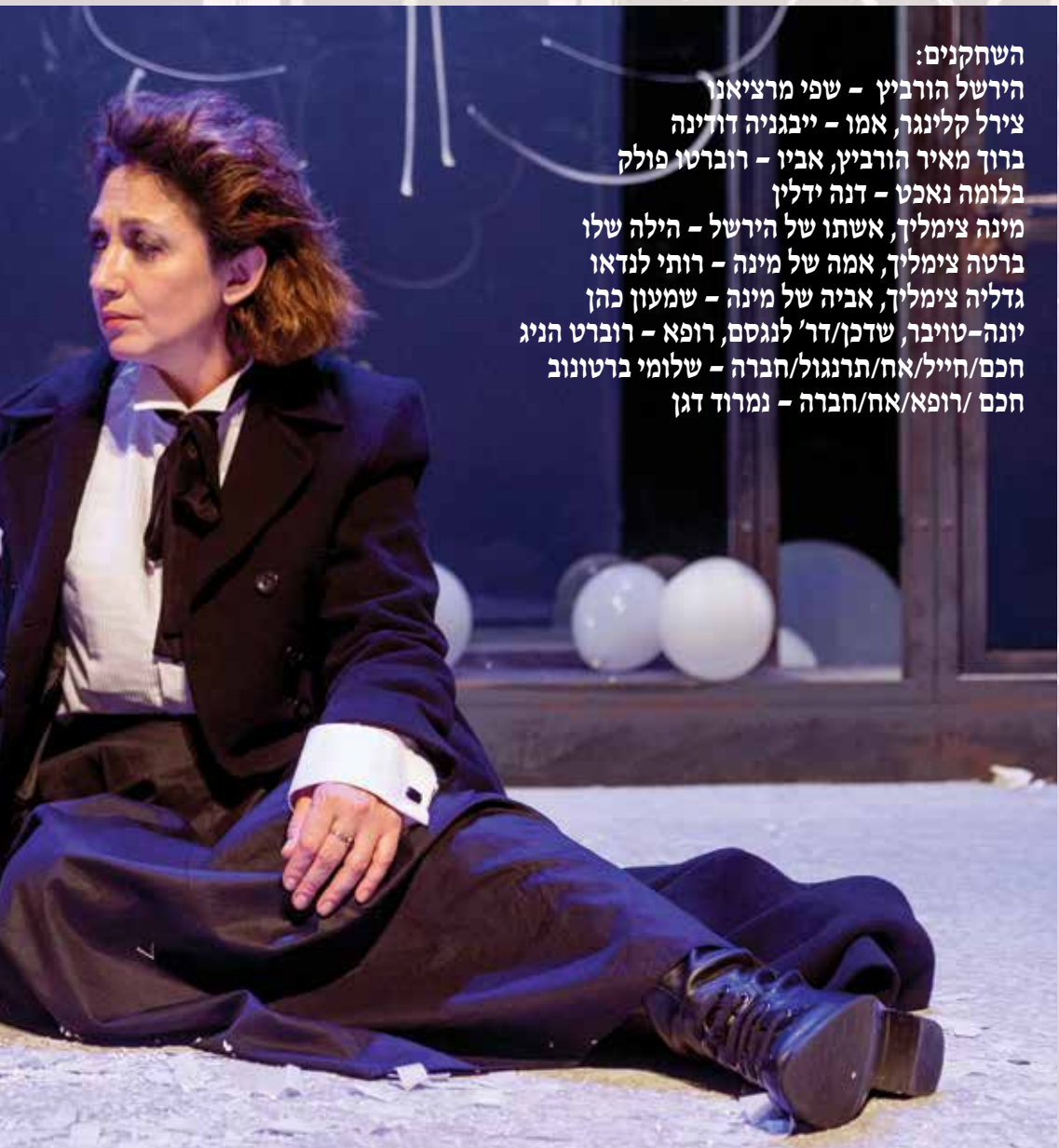
סיפור פשוט

עפ"י ש"י עגנון
סחזה: שחר פנקס

בימוי: שיר גולדברג
עיצוב תפאורה: שני טור
עיצוב תלבושות: עפרה קונפינו
מוזיקה: דניאל סלומון
דרמטורגיה: מאיה ערד
עיצוב תנועה: שרון גל
עיצוב תאורה: זיו וולושין
עיצוב בובות: אמירה פנקס
ו"סטודיו מרבה ידיים"
שפה ודיבור: אסי אשד

השחקנים:

הירשל הורביץ - שפי מרציאנו
צירל קלינגר, אמו - ייבגניה דודינה
ברוך מאיר הורביץ, אביו - רוברטו פולק
בלומה נאכט - דנה ידלין
מינה צימליך, אשתו של הירשל - הילה שלו
ברטה צימליך, אמה של מינה - רותי לנדאו
גדליה צימליך, אביה של מינה - שמעון כהן
יונה-טויבר, שדכן/דר' לנגסס, רופא - רוברט הניג
חכם/חייל/אח/תרנגול/חברה - שלומי ברטונוב
חכם /רופא/אח/חברה - נמרוד דגן

תקציר

בלומה נאכט, נערה יתומה, מתגוררת בבית קרוביה – ברוך מאיר וצירל הורביץ – ומשמשת כמשרתת בביתם. למשפחת הורביץ בן יחיד – הירשל. הירשל מתאהב בבלומה, אולם אמו משפיעה עליו לשאת את מינה, בתו של כפרי אמיד. הירשל אומלל בנישואיו עם מינה ולבו נתון לבלומה, אלא שמחמת חולשת אופיו, הוא נושא את סבלו בדומיה, עד שלבסוף נטרפת עליו דעתו ומעבירים אותו לטיפולו של דר' לנגסם בבית החלמה בלמברג. עם חזרתו, משהבריא, מקווים הכל שהחלים ושהתיישרה דעתו.

ההצגה בסיוע הגברת שוש כרמל

הצגה ראשונה: 21 באפריל, 2016, אולם מסקין
משך ההצגה: שעתיים ורבע, כולל הפסקה

תודות לנגה אשכנזי

מנהלת הפקה: דנה פלסר
עוזרת במאי: חמוטל פוסקלינסקי

עוזרת למעצבת תלבושות: שרון צימרמן
עוזר למעצבת תנועה: עומר שמר

"סיפור זה שהריתי שמונה עשרה שנה וכתבתיו בין פורענויות לפורענויות ובין כל מיני תחלואים, אינו מניח את דעתי, דומני שכל פסוק ופסוק שבו מבקש פסוקים שבינתיים. עכשיו אני עצוב מאוד ואני מהלך כבעולם התווה ומדבר עם עצמי את שהירשל היה צריך לדבר ואפילו הכוכבים שברקיע והתולעים שבאדמה מתגרים בי באומרם אילו נתת ליבך עלינו קודם, היה הירשל שלך ואתה מחברו נאים יותר"

עגנון על "סיפור פשוט", מתוך איגרת שכתב לדב סדן

עריכת תכניה: רות טון מנדלסון, רמי סמו
צילומים בחזרות: ז'ראר אלון
עיצוב גרפי: מוסטודיו
עיצוב פוסטר: פאר לזין • CREATIVE

Synopsis

Blume Nacht, an orphan, comes to find shelter in the home of her well to do relatives, Boruch Meir and Tsirl Hurvitz. The Hurvitzes have an only son, Hirshl. Hirshl falls in love with Blume but his parents arrange for him to marry Mina, the daughter of prosperous villagers. Hirshl is miserable about his loveless marriage to Mina and his heart still yearns for Blume, but because of his weak character, he suffers silently, always wavering, suffering from insomnia, plagued by nightmares, until he finally breaks down and is transferred to the asylum at Lemberg. When he recovers he returns to his family. A son is born to Hirshl and Mina. Hirshl's rebellion against his loveless marriage has faded away. He has come to accept the defeat of his youthful dreams.

A SIMPLE STORY After S.Y. Agnon

Written by Shahar Pinkas
Directed by Shir Goldberg
Set Designed by Shani Tur
Costumes Designed by Ofra Confino
Music by Daniel Salomon
Dramaturg: Maya Arad
Movement designed by Sharon Gal
Lighting Designed by Ziv Voloshin
Puppets designed by
Amira Pinkas & "Studio Marbe Yadaim"
Speech Coach: Assi Eshed

The Cast:

Hirshl Hurvitz - Sheffi Marziano
Tsirl Klinger, his mother - Evgenia Dodina
Boruch Meir Hurvitz, his father - Roberto Pollak
Blume Nacht - Dana Yadlin
Mina Ziemlich, Hirshl's wife - Hila Shalev
Bertha Ziemlich, Mina's mother - Ruthi Landau
Gedalia Ziemlich, Mina's father - Shimon Cohen
Yona Toyber, a matchmaker/Dr. Langsam - Robert Heonig
**"Talmid Chacham"/Soldier/male nurse/Rooster/
Girlfriend -** Shlomi Bertonov
"Talmid Chacham"/Doctor/male nurse/Girlfriend -
Nimrod Dagan

Production Manager: Dana Plesser
Assistant Director: Hamutal Poskalinsky
Assistant to costume designer: Sharon Zimmerman
Assistant to movement designer: Omer Shemer

This production is supported by Mrs. Shosh Carmel

Opening: April 21st, 2016, The Meskin Theatre
Length: 2 hours and 15 minutes, including an interval

Program Editors: Ruth Tonn Mendelson, Rami Semo
Rehearsal Photography: Gerard Allon
Program Design: Nutelstudio

- 1887 - 8 באוגוסט, נולד בעיר בוצ'אץ' בגליציה המזרחית להוריו שלום מרדכי צ'צ'קס ואסתר לבית פארב.
- 1904 - שמואל צ'צ'קס מפרסם לראשונה חיבור בעברית. שנה קודם לכן פרסם קטע ביידיש.
- 1908 - הוא עוזב את בוצ'אץ' בדרכו לארץ ישראל. כאן הוא מתגורר ביפו ומשמש כעוזרו של הסופר ש' בן ציון בעריכת כתב העת "העומר". לימים הוא מפרסם בכתב עת זה את סיפורו ה"עגונות" שעליו הוא חותם לראשונה בשם ש"י עגנון.
- 1912 - ש"י עגנון מפרסם את ספרו הראשון "והיה העקוב למישור" בהוצאת יוסף חיים ברנר.
- 1914 - בתחילת מלחמת העולם הראשונה הוא מתגורר בברלין ופרקים בלייפציג, גרמניה.
- 1915 - הוא פוגש בברלין את שלמה זלמן שוקן, מי שיהפוך מאוחר יותר למו"ל של כתביו.
- 1919 - הוא פוגש במינכן באלזה (אסתר) מרכס מהעיר קניגסברג. שנה לאחר מכן הוא נישא לה.
- 1923 - כשהוא כבר אב לשני ילדים, אמונה וחמדת, הוא מפרסם את ספרו "על כפות המנעול".
- 1924 - ביוני פורצת שריפה בביתו בעיר באד הומברג, כל תכולת הבית עולה באש, כולל כתב היד של ספרים שערך עם מרטין בובר. באותה שנה הוא נפרד מאשתו ומשני ילדיו, חוזר ארצה ומתיישב בירושלים.
- 1925 - משפחת עגנון מתאחדת כשאשתו וילדיו עולים ארצה. הוא מפרסם ספר ראשון, "פולין: סיפורי אגדות", בארץ ישראל. את כתביו הוא מפרסם דרך קבע בעיתון "דבר".
- 1929 - במאורעות תרפ"ט נפגע קשה ביתו של עגנון וכתביו הושמדו.
- 1931 - עובר להתגורר בביתו בשכונת תלפיות שבו חי עד יומו האחרון. הבית נודע היום כ"בית עגנון". באותה שנה מתפרסמת בברלין מהדורה בת ארבעה כרכים של "כל סיפוריו של שמואל יוסף עגנון" בהוצאת "שוקן".
- 1935 - עגנון זוכה בפרס ביאליק על הסיפור "בלבב ימים". באותה שנה הוא מפרסם את "סיפור פשוט".
- 1946 - הוא זוכה בפרס אוסישקין על הרומן "תמול שלשום".
- 1949 - בשלהי מלחמת העצמאות הוא עובר עם משפחתו לטבריה. באותם ימים הוא מפרסם פרקים ראשונים מהרומן "שירה".
- 1950 - הוא זוכה בפעם השנייה בפרס ביאליק, הפעם על קובץ הסיפורים "סמוך ונראה".
- 1953 - יוצאת לאור מהדורה של "כל סיפוריו של שמואל יוסף עגנון" בשבעה כרכים.
- 1954 - ש"י עגנון זוכה בפרס ישראל לספרות.
- 1958 - עגנון בן השבעים זוכה לתואר דוקטור כבוד מטעם האוניברסיטה העברית בירושלים וזוכה בפעם השנייה בפרס ישראל לספרות.
- 1962 - יוצא לאור קובץ סיפוריו האחרון "האש והעצים" ומזכה אותו בפרס גיומן מטעם אוניברסיטת ניו יורק.
- 1966 - ש"י עגנון זוכה בפרס נובל לספרות עם הסופרת היהודייה מגרמניה נלי זק"ש.
- 1967 - הוא מקבל תואר ד"ר כבוד מטעם מכון וייצמן ברחובות.
- 1970 - ב-17 בפברואר נפטר ש"י עגנון בבית החולים "קפלן" ברחובות. הוא נקבר בהר הזיתים לאחר שממשלת ישראל מחליטה לערוך לו הלוויה ממלכתית.

במלאת 50 שנה לפרס הנובל

הוד מלכותך, הוד רוממותכם המלכותיים, הוד מעלתכם, חברי האקדמיה השבדית, חברי האקדמיה השבדית, גבירותי ורבותי:

"[...] בן חמש הייתי כשכתבתי את שירי הראשון. מתוך געגועים על אבא כתבתי. מעשה ונסע אבא ז"ל לרגל עסקיו. תקפו עלו געגועי עליו ועשיתי שיר. מכאן ואילך עשיתי שירים הרבה. מכל השירים שעשיתי לא נשתייר כלום. בית אבא שהנחתי שם חדר מלא כתבים נשרף במלחמה הראשונה ונשרפו עמו כל שהנחתי שם. והאומנים הצעירים, החייטים והסנדלרים, שהיו שרים את שירי בשעת מלאכתם נהרגו במלחמה הראשונה, ואותם שלא נהרגו במלחמה, מקצתם נקברו חיים עם אחיותיהם בבור שכרו לעצמם בפקודת האויב ורובם נשרפו במשרפות אושוויץ עם אחיותיהם שפיארו את עירנו ביופיין והנעימו בקולן המתוק את שירי.

כגורל השרים והשרות שעלו הם ושירי באש היה גורל הספרים אחר כך. כולם כאחד עלו בלהב השמים בדליקה שנפלה בביתי בלילה אחד בהומבורג עיר הרחצה ואני מוטל הייתי חולה בבית החולים. ובתוך הספרים שנשרפו היה רומן גדול של ששים גליונות דפוס שהודיע עליו המו"ל, שהוא עומד להוציא את החלק הראשון. עם הרומן הזה, בצרור החיים, שמו נשרף כל מה שכתבתי מיום שירדתי מארץ ישראל לגולה, וכן ספר שעשיתי עם מרטיין בובר. מלבד ארבעת אלפים ספרים עבריים שרובם באו לי בירושה מאבותי ומקצתם קניתי מכספי שקימצתי מלחמי [...]

ש" עגנון ונלי זק"ש בטקס פרסי נובל

[...] רבותי בשירה ובספרות מי הם? [...] ראשון לכולם כתבי הקודש, מהם למדתי לצרף אותיות. שנים להם משנה ותלמוד ומדרשים ופירוש רש"י על התורה. אחריהם הפוסקים ומשוררינו הקדושים וחכמי ימי הביניים ובראשם אדוננו הרמב"ם ז"ל. משהתחלתי לצרף אותיות לועזיות קראתי כל ספר שנזדמן לידי בלשון גרמנית ובוודאי קבלתי מהם כפי שורש נשמתי. מקוצר הזמן לא אעסוק בביבליוגרפיה ולא אזכיר שמות. אם כן, למה פרטתי את ספרי היהודים? מפני שהם העמידוני על עיקרי. ולבי אומר לי, שהם המליצו עלי לזכות בפרס נובל. השפעה אחרת קיבלתי מכל איש ומכל אישה ומכל תינוק שנזדמנו לי בדרכי הן יהודים הן אינם יהודים. שיחות הבריות, סיפורי מעשיהם נחקקו בלבי ומהם עלו על עטי. כיצא בהם מראות הטבע. ים המלח שרואה הייתי בכל יום מגג ביתי עם הנץ החמה, נחל ארנון שטבלתי בו, לילות שעשיתי עם חסידים ואנשי מעשה בחצות לילה אצל הכותל המערבי עיניים נתנו לי לראות את ארצו של הקב"ה שנתן לנו את העיר ששיכן שמו עליה.

כדי לא לקפח שכר כל ברייה חייב אני להזכיר בהמות חיות ועופות שלמדתי מהם [...] מה שלמדתי מהם כתבתי על ספרי. אבל חוששני שלא למדתי כל צרכי. הרי ששמעתי קול כלב נובח קול ציפור מצייצת, קול תרנגול קורא איני יודע אם מודים לי על כל מה שסיפרתי עליהם או אם קוראים עלי תגר.

מתוך נאום עגנון עם קבלת פרס נובל לספרות, שטוקהולם 1966

חסע עם עגנון

שיר גולדברג בימאית ההצגה

"סיפור פשוט" הוא ההתנסות השנייה של זוג היוצרות שחר פנקס ושיר גולדברג עם יצירתו של עגנון לאחר שב-2012 יצרו השתיים עיבוד תיאטרוני לנובלה "תהלה" בתיאטרון החאן. החיבור שלהן להוויה העגנונית הוא מורכב ולא בהכרח מיידי וכל אחת מהיצירות הייתה מלווה בהתמודדות שונה וייחודית.

השפה העגנונית

אחת האהבות של חיי היא השפה העברית. הדמיון שלי הוא תלוי שפה. אני מוצאת במילים כוח בורא, הן בוראות עולמות. עגנון יודע להשתמש בשפה כמעשה בריאה. הוא לא רק מספר סיפור, לתחושתו זה משהו הרבה יותר גדול מזה.

במהלך העבודה על "תהלה" גיליתי שהשפה שלו מהלכת קסם על שומעיה, הבנתי שהוא משורר; שהמוזיקה של המילים והאופן שבו הוא מחבר אותן, כמוה כפיזור אבקת קסם על הקהל. כשמקשיבים לו נשאבים לתוך המילים, המילים מפחות חיים, יש להן נשימה ודופק ואנשים מתמסרים לזה, כמו למוסיקה. עגנון הוא יותר גדול מאתנו. חילוניים יכולים להתחבר אליו כמו שאדם דתי מתחבר לתפילה. אז הבנתי לראשונה כמה אני מתחברת למעין הזה שעגנון מציג לי.

המסע של צירל והירשל

אני מוצאת בסיפור הזה שני צירי עלילה מרכזיים שמתהווים, תוך יחסי גומלין ובוראים אחד את השני – צירל והירשל. ההתנהוות של העלילות האלה הוא לא תלוי טקסט או זמן במה ולא נכון יהיה כך למדוד אותן. הדמות של צירל כל-כך משמעותית שגם כשהיא לא נמצאת על הבמה ההתרחשויות טעונה בנוכחות שלה. היא כמו צל שכל הזמן רובץ על כתפיו של הירשל. היא גם המסע שלו וגם המשא שלו. גם הוא המשא שלה אבל פחות המסע שלה. אני תוהה לעצמי, ואין לי תשובה על כך, האם צירל בתום התהליך שלה, באמת מפנימה את גודל הטעות שלה. האם היא באמת הייתה נוהגת אחרת לו יכולה? אני כמעט בטוחה שלא.

הורים וילדים

יחסי הורה-ילד הם היחסים הכי מורכבים שיש. אלה יחסים בלתי אפשריים וזו נקודת המוצא. על כן אני חושבת שצירל יכולה הייתה או שזה היה תפקידה מלכתחילה, להציל את הילד שלה. אבל האמא הזו לא עצרה מתוך המרוץ שלה, אפילו לרגע, להקשיב לו ולנסות להבין את צרכיו. ברור לי שמבחינתה היא מכוונת אותו באופן שהכי מטיב איתו, אין לי ספק בטוהר כוונותיה. אבל התוצאה של מעשיה היא תלישה ברוטלית של כל מה שהיה זקוק לו: את בלומה, הנפש היחידה שהכילה אותו, הנפש היחידה שאיתה הוא הצליח לתקשר.

נקודת ההשקפה

כילדה וכנערה, למעשה עד התיכון, ליוותה אותי תמיד תחושת תלישות וחוסר שייכות. הרגשתי שאני לא במקום שלי, שאני תלושה, לא שייכת. התקשורת שלי עם אנשים ועם העולם הייתה מוגבלת והתחושה הקשה ביתר הייתה ההבנה או החרדה שאולי זה המקסימום – שעמוק מזה אי אפשר לתקשר עם נפש אחרת. זוהי תחושה של בדידות תהומית.

"מי שביתו נאה מבפנים מה צורך לו להסתכל בחוץ", אבל יש אירוניה במשפט הזה, כי מינה לא מסתכלת החוצה כלל, והירשל, שנפשו לא שקטה בתוך ביתו, מפנה את מבטו החוצה.

התרנגול

כבר בקריאה הראשונה של הספר הדהדו לי קריאות תרנגול. התרנגול הצטייר אצלי כגבר אל מול הירשל – שהוא ילד ללא עמוד שדרה. הירשל לא בוחר, הוא פסיבי. הוא כמו זקוק נואשות לקריאות ההשכמה ולסמליות הפאלית התרנגולית. גם מבחינה חושית – יש משהו בחיה הזאת, במראה שלה, משהו גאה, משהו פרא! הצבעוניות הקרנבלית שלה נתנה לי חופש בראש, גם מבחינת הצבעים וגם מבחינת התנועה התרנגולית. אפילו מבחינת הסאונד – התרנגול רוצה להגיד משהו לגיבור. רעיונות כאלה התעצמו אצלי מאד כבר בקריאה. הרגע שבו הירשל משתגע הוא רגע שחרור מאוד גדול מעצמו,

מהחברה ומהצורך לבחור. הוא לא צריך לבחור כי השיגעון בוחר בו. זה חופש אולטימטיבי וחשבתי שהוא יבוא לידי ביטוי באופן המוחשי ביותר אם הירשל ירכב על התרנגול הזה, כמו מכריע את הדבר שהכי רדף אותו. יש ברגע הזה ניצחון וכישלון גם יחד כי מצד אחד זהו רגע של שחרור אבל הוא גם נלקח ממנו באופן די מיידי. חלק מההתבגרות הוא בהבנה שיש כבלים, שאנחנו נעים בתוך גבולות ולא בתוך כאוס. אבל תמיד נישאר עם השאלה: האם אני שם כי בחרתי ומתוך

הבנה שזה המקום שלי או שנכנסתי לתוך תבנית מוכתבת?

מארק שאגאל

בציורי שאגאל מופיעים הזוגות של החתן והכלה המתעופפים מעל העיירה היהודית כאילו כוח הכבידה לא חל עליהם. זה רעיון ויזואלי שעבדנו איתו. שחר תמיד רואה בזה משהו עצוב ואני רואה בזה משהו שמח. אפשר למצוא גם את דימוי התרנגול בציורים רבים של שאגאל, תוך שימוש מסוּרָף בצבעוניות, ובחופש מוחלט. גם הכינורות של שאגאל מצאו את דרכם ליצירה שלנו במוזיקה הנפלאה של דניאל סלומון. אני מוצאת בכינור קשר בלתי אמצעי לנפש היהודית. הוא מחבר אותי ליהודיות שלי. משהו בצליל שהוא מפיק הוא כמו שיחה ישירה עם אלוהים ולכן השתמשנו בו הרבה במוזיקה.

ואז נכנסתי לתיכון והתחלתי ללמוד אמנות פלסטית וזו הייתה נקודת מפנה. הרגשתי שנתנו לי מפתחות ואמר לי – עכשיו תיכנסי לבית שלך. העיסוק באמנות והאנשים שפגשתי בעקבותיו, גרמו לי להרגיש שמצאתי את השבט שלי. תקשרתי עם המורה שלי לאמנות כאילו ששתינו הגענו מעולם אחר ושמישהו סוף סוף מדבר איתי בעומק החוויה שלי את העולם ובאותה שפה. וזו, אני חושבת, החוויה ה"בלומאית" בשביל הירשל. ומה שצירל לקחה ממנו, גם אם כוונותיה היו טהורות.

אמהות

כאם וכמי שכבר עברה את תהליך ההתבגרות, היא רוצה עבורו את החיים הכי טובים ונוחים וללא טלטלות רגשיות מיותרות. היא מגוננת עליו, זה מובן לי. יכול מאוד להיות שצירל צדקה בטווח הרחוק, למרות שלעולם לא נדע. ובכל זאת, הטעות שלה היתה שהיא לא נתנה לו מקום ללמוד לבד. ילד צריך לעשות טעויות. המקסימום שהורה יכול וצריך לעשות, זה להסתכל עליו אבל ממרחק, כי הכפייה גורמת לאפקט הפוך.

מסדרון הזכוכית

הבחירה במסדרון הזכוכית, היא תוצר של תהליך חשיבתי ארוך ומפותל. המחשבה הראשונה הייתה שהשיגעון צריך להתפרץ מתוך ארבעה קירות, שהתחושה הקלאסטרופובית הנובעת מהלחץ של הקהילה והמשפחה, מבקשת תפאורה של בית – של ארבעה קירות. בשלב השני, עלה הרעיון לפגוש את הירשל בעולם הטיפולי שלו.

אמנם כמעט לא רואים את הטיפול על הבמה, אבל המקום של התודעה, שהיא המקום הפרטי והחופשי של הדמות, המקום שבו מתאפשרת ההבראה, מרתק אותי. התת מודע, שמציף דברים באופן סימולטני, אסוציאטיבי, מכה בך ומטלטל אותך ומעממת אותך. ההחלטה הסופית הייתה להפגיש את הקהל עם הירשל בפעם הראשונה בבית ההבראה ולעבוד עם זה ברמה של זיכרון וניסיון להבין ולהתעמת עם הנקודות המסוימות של החוויה שהוא עבר מול אמו.

שקיפות

השקיפות מאפשרת לי להביא לבמה את המתח בין הפנים לחוץ שעולה מהסיפור. כלומה והירשל כמו כלואים בתוך הבית שהם בורחים ממנו רק באמצעות הספרים והפנטזיה. יש בסיפור הרבה סיטואציות בהן יש התבוננויות מהחלון. לדוגמה המספר אומר ביחס למינה והירשל הספונים בביתם:

מארק שאגאל, 1938/9
"החתן והכלה של מגדל אייפל"

מתרנגול הודו ועד כוש

מעשה מבן מלך ומתרנגול הודו
מבואר על ידי אחד שנפל לשיגעון וחשב שחייב
לכתוב משהו לפורים
שיח שרפי קדוש, ח"א (אבני"ה ברזל, סי' תקפ"א)

פעם אחת נפל בן מלך אחד לשיגעון, שהוא תרנגול הודו הנקרא 'הנדיק'. וצריך היה לישוב ערום תחת השולחן ולגרור חתיכות לחם ועצמות כמו הנדיק. וכל הרופאים נואשו מלעזור לו ולרפאותו מזה. והיה המלך בצער גדול מזה.

עד שבא חכם אחד ואמר: אני מקבל על עצמי לרפואתו! והלך והפשיט גם כן את עצמו ערום וישב תחת השולחן אצל בן המלך הנ"ל וגם כן גרר פרורים ועצמות. ושאלו בן המלך: מי אתה? ומה אתה עושה פה? והשיב לו: ומה אתה עושה פה?

אמר לו: אני הנדיק!

אמר לו: אני גם כן הנדיק!

וישבו שניהם יחד כך איזה זמן, עד שנועשו רגילים זה עם זה. ואז רמז החכם לבני הבית להשליך להם כותנות. ואמר החכם 'ההנדיק' לבן המלך: אתה חושב שהנדיק אינו יכול לילך עם כותנת? יכולים להיות לבוש כותנת, ואף על פי כן יהא הנדיק [י"ג תוספת: כי במקום אחד ראיתי הנדיקעס לבושים בכותנות].

ולבשו שניהם הכתנות.

אחר איזה זמן רמז והשליכו להם גם מכנסיים.

ואמר לו החכם גם כן כנ"ל: אתה חושב שעם מכנסיים לא יכולים להיות הנדיק? וכו'. עד שלבשו המכנסיים.

וכן עם שאר הבגדים.

ואחר כך רמז והשליכו להם מאכלי אדם מהשולחן.

ואמר לו: אתה חושב שאם אוכלים מאכלים טובים איז מען שוין קיין הנדיק נישט?!

מען קען עסן און אויך זיין אהנדיק!
ואכלו

ואחר כך אמר לו: אתה חושב, שהנדיק מוכרח להיות דווקא תחת השולחן?!

יכולים להיות הנדיק ולהיות אצל השולחן!
וכן התנהג עמו, עד שרפא אותו לגמרי.

"משל ההינדיק" (תרנגול הודו) המיוחס לרבי נחמן מברסלב,
נדפס בספר "כוכבי אור" ונדפס שוב בספרים אחרים

על המוסיקה דניאל סלומון, מוסיקאי בהצגה

המוסיקה ל"סיפור פשוט" התחילה בתחושה אינטואיטיבית סביב התנועה שבהצגה. היה ברור לשיר גולדברג שיהיה ריקוד והוא ריקוד האירוסין בסצינת מסיבת האירוסין, וחיפוש המוסיקה התחיל משם. התחושה שרציתי לתת, היא כאילו שיש נגנים חיים מאחורי הקלעים ולכן בחרתי בכלים מעולם הכליזמרים – כינור, קלרינט, אקורדיון, פסנתר, בס, כלי הקשה. אלו הכלים הקלאסיים מעולמו של ש"י עגנון ומעולמן של הדמויות בסיפור. אבל כלים אלו אינם בהכרח רק יהודיים, רומנטיים, "שמחים" או "עצובים". כלים אלו יכולים גם להיות אלימים, גסים, דורסניים, מעוררי כאב והדבר תלוי באיך הם מנגנים ובמה הם מנגנים. בתחילת ההצגה כלים אלו ינגנו בתמימות, בשמחה ובתשוקת נעורים, בדיוק ביחס ישיר לדמויותיהן של הירשל ובלומה הצעירים המתרגשים והאוהבים אך ככל שהסיפור ילך ויסתבך, ילך ויאפיל והירשל ימצא את עצמו מובל בניגוד לרצונו ולתשוקותיו כך גם כלים אלו יהפכו לקשים יותר, אפלים יותר וכואבים יותר. נגינתם תהיה סוערת יותר ומוטרפת יותר.

ב"סיפור פשוט" החלתי להשתמש גם בגישה הקלאסית שהומצאה בימי האופרות הקלאסיות – הלייט מוטיב. לכמה מן הדמויות (או הסיפורים) תהיה המלודיה המוסיקלית שלהם. כך שבהצגה נוכל לשמוע למשל את שירה המכשף של בלומה, את המלודיה העדינה שתלווה את סיפורה של מינה, את הפסנתר הפנימי שילווה את הירשל.

שיר גולדברג היא מהבמאים הוויזואליים ביותר שהכרתי. הצגותיה נראות ומרגישות כמו ציור נע, ולכן המוסיקה שנכתבה כאן היא ציורית ורוצה להיות עוד צבע בשכבות העמוקות והמפותלות של "סיפור פשוט".

צד כמה הסיפור פשוט? השיגעון

בתיאור התפרצות השיגעון והציאה "מן השורה" נערך ב'סיפור פשוט' קישור בין-טקסטואלי מורכב, האומר בעת ובעונה אחת דבר והיפוכו: המצב הנפשי, שאליו נקלע הירשל בעקבות מעללי אמו ועקב אי יכולתו לממש את אהבתו לבלומה, מוצא את פורקנו בשיגעון, והשיגעון מתבטא בברירה אל היער, בהתפשטות מכל המחלצות ובהפיכה לבעל חיים מגעגע (שגעגעו הוא אות לגעגעויו אל הבלתי מושג). הירשל פושט מלבושים ופושט צורה, בדומה למסופר באחת המעשיות הידועות המיוחסות לרבי נחמן מברסלב – הסיפור על בן המלך שהשתגע והפך ל"הינדיק" (תרנגול הודו). במשל החסידי בן המלך מתפשט עירום ועריה, מסיר מעליו את כבלי המעמד והופך בעיני עצמו לתרנגול, וכך גם הירשל: ה"בן היחיד" ו"יורש העצר" של משפחתו ושל בית העסק המשגשג משליך ביער את מלבושיו, כאחד הנקלים, תוך שהוא צועק אחוז היסטריה: "אל תשחטוני, אני איני תרנגול, אני איני תרנגול". נאמן לשיטתו המוכחמת והאירונית, עגנון אינו משחרז את המעשייה החסידית כנתינתה, אלא הופכה כביכול על פיה, שהרי ניתן לכאורה לטעון שהירשל אינו הופך בעיני עצמו לתרנגול. מצד שני, ברי כי מתוך הלאו שבצעקה ("אני איני תרנגול") ניתן לשמוע "הן" רועם. הירשל חש ללא ספק שהוא "יצא מן השורה", וחושש פן יראה בעיני החברה כתרנגול כפרות, שראוי להובילו לשחיטה ולהיפטר ממנו. במקביל לניסיונו להכחיש את השיגעון, באומרו "אני איני תרנגול" הירשל אומר בעקיפין כי הוא איננו גבר, ומאשים במרומז את אמו במעשה הסירוס.

השורש פ.ש.ט.

השורש פ'ש'ט' עניינו לא רק התפשטות לכל העברים, אלא גם הפשטה (אבסטרקציה). התפשטות והפשטה הן, מבחינות מסוימות, דבר והיפוכו. היצירה שואפת לנקודת המיצוע שבין המלאות הראליסטית והעיצוב המימטי המוחשי ורב הפרטים, לבין העיצוב המופשט, המקפח מדעת את הפרטים וזונחם למען עזות הביטוי. היצירה המודרניסטית מפשיטה תכופות את המציאות המתוארת ממלבושיה המיותרים, מצמצמת את ממדיה ומציגה את שלדה הגרמי והסכמטי, אך אינה הופכת אותה בכך לפשוטה או לפשטנית. טכניקת ההפשטה, האופיינית לאמנות המודרנית והמוותרת על העיצוב המימטי המדוקדק, אינה נובעת מאי יכולתו של האמן ללכוד את המציאות "כמות שהיא", אלא מסירובו לעשות כן, ולכן היא אינה זהה לויתורו של האמן העממי, מחברן של אגדות ומעשיות, על יתרונותיה של המלאות הראליסטית. ב'סיפור פשוט' יש, מצד אחד, ריבוי של פרטים מוחשיים (תיאורי ארוחות, מלבושים, שיחות חולין וכדומה), ומן הצד השני, מובלעות של עיצוב סכמטי מופשט, בנוסחו האקספרסיוניסטי של הסרט הצ'פליני, כגון תיאור שיחתו הקומית של ברוך מאיר הורביץ עם החייל ההבסבורגי בבית הנתיבות, או הסצנה בחדר ההמתנה של הרופא. מה גובר על מה? הצד המימטי "המיושן", או הצד הא – מימטי החדשני והמודרני? דומה שגם בעניין זה אין לקבוע מסמרות, כי היצירה זורעת רשמים לכאן ולכאן.

מתוך "שבעים פנים לפשטות: עיון נוסף ב'סיפור פשוט'" מאת זיוה שמיר

מדרש שמות

העיירה שיבוש: הכול משובש בה. מקום חסר רוחניות ושאר רוח. הכל נמדד בדברים ארציים ככסף וכמזון.
צירל: תכשיט, **קלינגר:** מצלצל. מדגיש את תאוות הבצע של צירל המטונימית לחברה השיבושית. "תכשיט", הנו כינוי גנאי לנער המרבה להשתולל. צירל הנה אישה בוגרת, אך פגיעתה רעה.
מינה גילדנהורן: קרן זהב, שוב הרדיפה אחר הממון.

הירשל: **צבי:** הגבר הארוטי בספר "שיר השירים" (קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות; דומה דודי לצבי או לעופר האיילים, ספר "שיר השירים", פרק ב', פסוק ח'ט'). במשמעות אירונית. מתקשר גם לברירתו של הירשל ליער.

בלומה: פרח ביידיש, מעיד על יופי וחינניות: בלומה בלמה עצמה. (73). משהתאכזה בלומה מהירשל, בלמה עצמה בפניו והשאירה אותו בוכה על כפות המנעול. היא בלמה עצמה גם בפני שאר הגברים, כולל ד"ר קנאבינהוט שחזר אחריה.
נאכט: לילה (פרח לילה).

גדליה: הוגדל, נישא על ידי אלוהים, **צימליך:** למדי, כמעט: מוצאו הנחות לעומת מעמדו הגבוה בהווה.
ד"ר לנגוס: פועל לאט: נותן לזמן ולטבע לעשות את שלהם מבלי להאיץ בהם.

מתוך המאמר "ש"י עגנון – דיון בסוגיות ברומן "סיפור פשוט" מאת עמירם אחירותם ואסתי אילן

הפקות קודמות

מרכז סוזן דלל - 2006

"סיפור פשוט - חמישה שחקנים ובובה"
עיבוד ובימוי: סיוון בן ישי
שחקנים:
מעין בוני, קרן ברגר, רינה לבנון,
לימור קרטר, יונתן שוורץ
קול בובה: בן פרי

תיאטרון חיפה - 2009

עיבוד: שלמה ניצן ויצחק גורמזאנו גורן
בימוי: דניאלה מיכאלי
שחקנים:
המספר: יונתן צ'רצ'י
צירל הורביץ - אסתי זקהיים
ברוך מאיר הורביץ - יואב בר לב
הירשל הורביץ - יואב דונט
ברטה צימליך - עירית נתן-בנדק
גדליה צימליך - בוריס שיף
מינה צימליך - גאיה טראוב
בלומה נאכט - דניאלה וירצר

שלישית עתר 2010 - 2015

מופע מוסיקה-תיאטרון
עיבוד: מיכל אקרמן
קריאה/משחק:
יונתן צ'רצ'י/בני הנדל/ערן צור

תיאטרון "הבימה" - 1979

עיבוד: שלמה ניצן ויצחק גורמזאנו גורן
גרסת ההצגה ובימוי: יוסי יזרעאלי
שחקנים:
צירל הורביץ - ליא קניג/טובה פרדו
ברוך מאיר הורביץ - אליעזר יונג
הירשל הורביץ - משה בקר
ברטה צימליך - רות גלר
גדליה צימליך - פסח גוטמרק
מינה צימליך - סנדרה שדה
בלומה נאכט - יעל פרל
יונה טויבר - גדעון זינגר
ד"ר לנגזם - ישראל רובינצ'ק

תיאטרון יידישפיל - 2002

עיבוד ובימוי: יורם פאלק
עיבוד בידיש: שמואל עצמון-וירצר
תרגום לידיש: אליעזר רובינשטיין
שחקנים:
צירל הורביץ - אנאבלה
ברוך מאיר הורביץ - לואיס מינסס
הירשל הורביץ - גרא סנדלר
ברטה צימליך - מוניקה ורדימון
גדליה צימליך - אורי קובלסקי
מינה צימליך - ענת עצמון
בלומה נאכט - הלנה ירלובה
יונה טויבר - שמואל היילמן
ד"ר לנגזם - ישראל טרייסטמן

זהות ושפה יורד מוסטון

מגלים חיים מלאים בהנאה ותוכן. עד 120.

זה הזמן להתעורר בכל בוקר בבית מאיר פנים ומשפחת, עשיר בתוכן, להצטרף לקהילה איכותית, עם אנשים כמוכם. לחיות את החיים במלואם. רשת עד 120 מזמינה אתכם ליהנות מחיי חברה ותרבות עשירים, מכל מה שעושה את החיים למלאים ומרגשים: טיולים, חוגים הרצאות וסרטים, מסעדה, בריכה וחדר כושר, מכון פיזיותרפיה ושירותי בריאות מתקדמים.

רשת בתי מגורים
לגיל השלישי

נשמח לספר לכם יותר.

www.ad-120.co.il | *6120

רשת בתי מגורים לגיל השלישי • הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב

א.ב. יהושע על "סיפור פשוט"

העלילה החיצונית המתרחשת ברומן זה היא מאוד סטאטית. בעצם שום דבר מהותי לא קורה מסביב. המעשים הגלויים הקשורים בדמויות האחרות ברומן ובסביבתם מצטיינים בחוסר התנועה שלהם ובסטאטיות הכמעט שלמה שלהם. לא מתרחש שום קונפליקט חיצוני או שינוי של ממש בסביבה הגורם לשינוי שחל בהירשל דרך פתרון בעייתו. אין למשל איזו התמוטטות כלכלית, אין קונפליקט של היהודים עם סביבתם הגויית. אין שינוי בבלומה (דרך משל, נישואין שלה למישהו אחר) אין שינוי במינה או בהוריה. מול הוויה סטאטית גמורה המתוארת ברומן בציורי הווי קטנים שאינם מתקשרים זה לזה בחוטי שזירה עלילתיים, מבודדת לחלוטין הדינמיקה היחידה המתרחשת ברומן, היא הדינמיקה בנפשו של הירשל העוברת שינוי, מתוך נפשו של הירשל ומתוך פתרון פנימי של בעיותיו ללא התערבות של מאורעות חיצוניים או לחצים של דמויות אחרות. משום כך, אפשר לקרוא לעלילה זו עלילה פסיכולוגית מובהקת, כי כל הדינמיקה שלה היא פסיכולוגית פנימית.

אקט השיגעון

דרכי המוצא החיצוניים הולכים ונחסמים, הפתרונות התחליפיים נדחים בזה אחר זה. שום סכסוך אמיתי עם המציאות הסובבת אותו, עם הוריו, או אפילו עם דמויות אחרות איננו אפשרי. הירשל חלש מדי באופיו מלפתוח בקונפליקט עם סביבתו הכונפת אותו בדאגה ובאהבה כזאת. הכל מופנה אפוא פנימה. מתחילים להופיע הסימנים הראשונים של השיגעון הקרב ובא. הדמוניזציה של העולם. אט אט מושלך הקונפליקט הדמוני שבתוכו אל העולם, עד שמתפרץ השיגעון עצמו. והוא מתפרץ בבת אחת ונותן מיד שחרור, ואפילו מין שמחה. כאן מגיעה העלילה לשיאה מבחינת הקונפליקט. השיגעון הוא אקט מובהק להענשת אמו, שכן אין איום נורא עליה מאיום השיגעון, המזכיר לה את שיגעונו של אחיה וכל הרעה שהביא על משפחתה. השיגעון הוא גם עונש לאמו וגם בריחה מאין המוצא של הקונפליקט. בסצנת השיגעון אומר הירשל במפורש – בלומה. הוא מטיח בפני אמו את עומק בעייתו. את מה שמנעו ממנו. הירשל יושב זמן מה אצל ד"ר לנגוס, שבעצם רק מחזיר אותו לעשתונותיו, אבל לא פותר שום פתרון ממשי. הוא משוחח עמו שיחות כלליות, נותן לו סמי הרגעה, ולאחר זמן מה בא אביו ולוקח אותו חזרה הביתה. בעצם, שום דבר לא נפתר בתסכולו של הירשל. שום דבר לא נשתנה במציאות הסובבת אותו. אמו היא אותה האם, מינה אותה מינה. בלומה אותה בלומה. אבל יצור חדש הצטרף למערכת והוא בנו שנולד לו בינתיים – משולם.

הירשל משליך עצמו על בנו

הירשל אינו פוסק מלהגות בבלומה, מה שחסר לו לפי שגועונו, המהות האימהית, למעשה חסר לו גם עכשיו, אבל מחשבותיו על בלומה עוברות עתה דרך בנו. הירשל מהרהר באפשרות מותה של מינה, ובכך שיוכל להינשא לבלומה, אולם הרהור זה עובר עקיפה מאוד מעניינת: אין הוא מבקש שבלומה תטפל בו אלא בתינוק שלו. לא בשביל עצמו הוא רוצה את בלומה אלא בשביל בנו. הוא מתחיל להשליך את עצמו על בנו. לא הירשל זקוק לבלומה אלא בנו זקוק לה. כאן נחשפת בבירור בפעם הראשונה המהות האמתית של זיקותיו לבלומה. הוא זקוק לה כאם שתטפל בו ותעניק לו את אותה מהות שחסרה לו. דרך העברת עצמו אל בנו, הוא חושב על כך שהאם שלו תמות ואז תבוא האם האמתית, הנכונה, המספקת באמת, היא בלומה. משולם, בנו, חולה, והטיפול בו כושל לגמרי. ברור לגמרי שמחלתו אינה נובעת מחוסר דאגה סביבו, אדרבה, קרובים וצבא רופאים ומשרתות שוקדים לטפל בתינוק זה, אולם משהו יסודי השתבש בין הוריו לבינו, וזה מלבה את מחלתו. אז מגיע רגע האמיתי של ההתרה: הבן משולם מוצא מן הבית ונמסר להורים של מינה. או במילים אחרות, הירשל אשר השליך את עצמו על בנו, מחזיר עצמו להורים, או את אותו חלק בלתי מסופק בו על ידי האם.

פתרון הקונפליקט הפנימי של הירשל

הירשל אינו פותר את בעייתו אלא מחזיר אותה אל האם. בעקבות הוצאתו של הילד מן הבית, מינה הופכת להיות מספקת, נאהבת, ותכונותיה האימהיות מתגלות דווקא לאחר שהילד הוצא מן הבית. הוצאת הילד מן הבית לא יכולה להיות מובנת בשום מישור אחר אלא במישור של פתרון הקונפליקט הפנימי של הירשל. איך זה שבני זוג צעיר זה, שמעמדו הכלכלי איתן ביותר, ושעומדת לרשותו עזרה רבה, אינו מסוגל לטפל בבנם היחיד, והם חייבים להוציא אותו מן הבית ולמסורו להורים הזקנים כיצד הם מוותרים על ילדם? מדוע יוותרו עליו? הסיבה חייבת להיות במישור עמוק יותר: הוצאת הבן מהבית ומסירתו להורים הזקנים מסמלת עבור הירשל את החזרת אותו חלק פרובלמטי בתוכו אל הוריו. משולם אינו בן בעצם, אלא חלק של הירשל שהוצא החוצה, אותו חלק שחצץ כל הזמן בינו לבין האפשרות להתקשר קשר של אמת עם מינה. אותו חלק הקשור לאם הבלתי מספקת והבלתי משחררת. הירשל לא פתר את בעייתו עם האם באופן אמיתי, לכך אין לו מספיק כוחות, אבל דרך החזרת בנו אל הזקנים, רק שחרר את עצמו מאותו חלק פרובלמטי מסובך עם האם, אותו חלק שהיה מוקד לקונפליקט ולמלכודת שגרמה לו סבל רב כל כך. מעשה הוצאת משולם מן הבית לא יכול להסתבר במישור של התנהגות נורמלית מקובלת, אלא כביטוי סמלי לצורך ולדחפים עמוקים שנבעו מהדינמיקה של הקונפליקט של הירשל. אם אכן אנו מקבלים שהבראתו של הירשל בסוף הרומן היא מלאה, ואכן הוא מצא את איזונו ביחסים עם מינה, הרי נקודת ההתרה, נקודת המהפך, היא אכן סביב הוצאתו של משולם מן הבית.

מתוך המאמר "נקודת ההתרה בעלילה כמפתח לפירוש היצירה" מאת א.ב. יהושע

עמוס עוז על "סיפור פשוט"

דב סדן היה, כמדומה, הראשון שהבחין ב"כפל פירוש" לטירופו של הירשל: "מאחורי ההנמקה הפסיכולוגית", כותב סדן, "...מציצים אליך פנים... של הנמקה אחרת, שאם תסיר עילופה המרגיע - תראה את זוועת הפאטוס." בעקבות סדן באה מלכה שקד הממליצה על "ראייה פלורליסטית של עלילת 'סיפור פשוט'", ומכפילה את "כפל הפירוש" לשיגעונו של הירשל: היא מצביעה על לא פחות מארבע מערכות הנמקה שתפקידן להסביר מדוע קם הבחור הרך ויצא מדעתו - ארבע מערכות הנמקה שכולן משכנעות, כולן מפורטות, וכל אחת מהן די בה לצאת חובת הנמקה ברומן משפחה במסורת הריאליסטית-חברתית-פסיכולוגית. דווקא בהצטרפן זו לזו מעמידות ההנמקות השונות זו את זו בספק ובאור יחסי. בכך פורצות ההנמקות היתרות את גדריו של רומן משפחה מסורתי ומשוות ל"סיפור פשוט" אופי של רומן מודרני, מאותם שבהם המעשים באים בפירוט מיקרוסקופי ואילו הסיבות וטעמי המעשים נותרים באפילה. כאשר בחר ברוך קורצווייל לקשור את "סיפור פשוט" אל מסורת "הסיפור האירופאי מימי באלזאק וסטנדאל עד לטולסטוי" נראה שלא הבחין בעודף ההנמקה שכמוהו כהעדר ההנמקה.

ארבעת ההנמקות לשיגעונו של הירשל:

א. הנמקה פסיכולוגית - תסכולו הארוטי של הירשל מביא עליו "התמוטטות", "שגעון שלא מדעת"

ב. זוועת הפאטוס - שיגעונו של הירשל נובע מהתממשותה של קללה עתיקה ומסתורית המרחפת על ראשם של בני קלינגר באשמת פגיעה שפגע אחד מאבותיו של הירשל ברב העיר.

ג. הנמקה חברתית - השתגעונו של הירשל מקורה במרד, מודע או לא מודע או מודע למחצה, נגד המסגרת החברתית ומוסכמותיה המסורות.

ד. ההנמקה התועלתית - שיגעונו של הירשל מושיע אותו מוועדת גיוס שאומרים עליה כי אי אפשר לשחדה.

על ארבע מערכות הנמקה אלה צריך להוסיף את "הנימוק הגנטי" - שהרי קללת הרב הרובצת על בני קלינגר אפשר לראותה גם כפגם גנטי-תורשתי המעביר מדור לדור את הנטייה למחלת נפש.

כל אחד ואחד מן הנימוקים הללו די היה בו כדי להוציא מן הדעת גיבור סטנדאלי או טולסטואי או תומאס-מאני. בהיערמם זה על גבי זה מרחיקים הנימוקים השופעים את "סיפור פשוט" מן המסורת "המפורשת" ומקרבים אותו אל עולמם של יוצרים מודרניים. אצל קפקא או אצל פיטר וייס עלול הגיבור לצאת מדעתו בלי שהטקסט יטרח להציע לקורא אפילו צל של נימוק. שפע כזה אינו מתרץ את המסתורין אלא מעמיק אותם. בכך יוצא הסיפור מידי פשוטו וחורג מן הריאליזם הפסיכולוגי-חברתי. בנוסף לנימוקיה של מלכה שקד, ניתן להסיק שהירשל קם ויוצא מדעתו לא כדי שיפטר אותו מעונשה של מינה ויפתחו לו פתח אל פרח הלילה הבלום (בלומה נאכט), אלא דווקא כדי להשתחרר מלפיתת אמו הקשורה בשחרורו מן ההתמכרות לבלומה, שהרי ההתמכרות לבלומה הייתה - לפחות במידת מה - פרי תגובה עוויתית על לפיתתה של אמו. וכשהוא משוחרר סוף סוף מאחיזת האם ומן ההתמכרות לריגושי בלומה, הוא מסוגל להתאחד "בלי שום מחיצה מפסגת" עם זו "השוכבת לפניו ונושמת" (מינה).

מתוך: "שתיקת השמיים" - עגנון משתומם על אלוהים, מאת עמוס עוז, הוצאת "כתר", 1993

שחר פנקס (מחזה)

מחזאית ודרמטורגית. בוגרת תואר שני בבימוי (MFA), הפקולטה לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיה כמחזאית: "תזוזה" – כתיבה ובימוי (תיאטרון האוניברסיטה), "איש לכת" – כתיבה ובימוי משותף עם שיר גולדברג ומשה פרלשטיין (פסטיבל עכו), "פרסאוס ומדוזה" (המשכן לאמנויות חיפה), "בשר – גבירותי ורבותי" (אנסמבל הרצליה), "אבא שלי לא ציפור" (פסטיבל ישראל), "תהלה" עפ"י ש"י עגנון, "האדרת" עפ"י גוגול, "כנרת כנרת" (עריכה, ת. החאן), "אדם לא מת סתם" עפ"י סיפורי דבורה בארון (זוכת פרס התיאטרון הישראלי 2014 על המחזה), "המאהב" עפ"י א.ב. יהושע, "אבא גוריו" עפ"י אונוורה דה בלזאק (ת. הבימה). בין עבודותיה כדרמטורגית: "פסטיבל צו קריאה" למחזאות מקורית (תיאטרון צוותא). "אם יש גן עדן", "ארץ חדשה", "השבועה" (כתיבה עם שי פיטובסקי, קבוצת צעירי הבימה), "אורסטס ואלקטרה משפט רצח" (התיאטרון הלאומי קפריסין). "שירי המלחמה", "הסוחר מוונציה", לא אשנא" עפ"י ספרו של דר' אילדין אבו אלעייש, "הקמצן" (ת. הבימה). זוכת פרס רוזנבלום לאמנויות הבמה עם שיר גולדברג (2014).

שיר גולדברג (בימוי)

בימאית, בוגרת תואר שני בבימוי (MFA) בחוג לאמנות התיאטרון, הפקולטה לאמנויות, אוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיה: "אדם לא מת סתם", "המאהב", "אבא גוריו" (ת. הבימה). "מסעות אודיסאוס" (ת. גשר), "תהלה", "האדרת", "כנרת כנרת" (ת. החאן), "אבא שלי לא ציפור" (פסטיבל ישראל, ת. הקאמרי), האופרה "דון ג'ובאני" (האקדמיה למוסיקה ע"ש בוכמן-מהטה), "בשר גבירותי ורבותי" (אנסמבל הרצליה), "חושים" (ת. תמונע), "היי יפה" (זוכת פרס הבימאית המבטיחה בפסטיבל ישראל על ההצגה 2006 ופרס היצירה המקורית בפסטיבל 2007 encounter, צ'כיה. ההצגה הועלתה בפסטיבל ישראל, צוותא, תיאטרון החאן, תיאטרון חיפה, תיאטרון הקאמרי), "Walk(woman)" (פסטיבל עכו 2006). במסגרת עבודות בימוי בבתי ספר למשחק: "הנפש הטובה מסצ'ואן", "פונדק הרוחות", "מרה סאד", "המדמה", "אנטיגונה", "המשרתות", "רדיו 2", "עשב השדה", "זמן אמת", "נגמר!". זוכת פרס רוזנבלום לאמנויות הבמה עם שחר פנקס (2014).

שני טור (עיצוב תפאורה)

בוגרת המסלול לעיצוב במה ב"סמינר הקיבוצים". במהלך לימודיה זכתה במלגת הצטיינות ע"ש משה שטרנפלד ומלגת הצטיינות מטעם קרן קיסריה. בין ההצגות להן עיצבה תפאורה: בת. הבימה: "נתתי לה חיי", "הסוחר מוונציה", "אדם לא מת סתם", "המאהב", "הקמצן". בת. חיפה: "בת המלך", "מיץ מיץ לימנדה". בת. החאן: "האדרת". באנסמבל הרצליה: "בשר גבירותי ורבותי". בת. אורנה פורת: "טופלה טוטריטו", "אפקט הפרפר". בת. הקיבוץ: "האוצר שבהר". בת. המדיטק: הפקת המחול "סיפורי אלף לילה ולילה" (בשיתוף להקת פרסקו). בת. השעה: "ביקור מולדת". בת. מופע: "אולי פיל". בת. ארצי לילדים ונוער: "הקיסר שלי", "צ'רלי צ'אפלין". בת. גושן: "חלום יעקב" (בשיתוף להקת המחול ענבל), "הכל פתוח" – שירי נעמי שמר. הצגות להן עיצבה תלבושות: לת. הבימה: "איש חסדי היה", בסמינר הקיבוצים "הומאז'". הצגות בהן עיצבה תפאורה ותלבושות: בת. הבימה "מישהו ימות בסוף". בת. נוצר "חסד". בסמינר הקיבוצים: "בית מטבחיים 5", "ווייצק", בת. תמונע: "המחברת הגדולה" (ת. עירוני א'). בפסטיבל עכו 2010: "25" (זוכת ההצגה המצטיינת). בצוותא: "הרדופים", "פולארואיד". והפקת התיאטרון – מחול "DIStanz". בפסטיבל ישראל בדימונה: "שלג ויער". בת. אורנה פורת: "לשמור על הכדור", "הנחשול", "מרק כפתורים", "תיאטרון פצפון". בתיאטרונטו 2010: "אבא אחר". זוכת פרס היוצרת המבטיחה לשנת 2014 מטעם תיאטרון הבימה. זוכת פרס התיאטרון הישראלי בתחום עיצוב הבמה לשנת 2014.

עפרה קונפיו (עיצוב תלבושות)

בוגרת החוג לתיאטרון במגמת עיצוב, אוניברסיטת ת"א. תואר שני בעיצוב תלבושות ותפאורה מאוניברסיטת N.Y.U. בין עבודותיה: בת. הבימה: "מראה מעל הגשר", "נמר חברבורות", "השוטר אזולאי", "אתו הים", "אלוף הבונים" (בשיתוף ת. הקאמרי), "אנטיגונה" (בשיתוף ת. הקאמרי), "חגיגה" (בשיתוף ת. הקאמרי), "קוויאר ועדשים", "ליזיסטרטה", "החייל האמיץ שווייק", "חשמלית ושמה תשוקה", "מה עושים עם ג'ני", "פליישר". בת. חיפה: "מי דואג לילד", "אנשים קשים", "רוח ים". בת. החאן: "השחקן", "דון פרלימפלין ואהובתו לבליסה בגן ביתו", "אשליה" "הנסיכה האמריקאית", "כנרת כנרת". בת. בית ליסין: "צור וירושלים", "סינית אני מדברת אליך", "תפוחים מן המדבר", "נהג ציירת", "מכולת" (בשיתוף ת. הקאמרי). בת. הקאמרי: "עיר הנפט", "שמו הולך לפניו" (בשיתוף ת. חיפה), "ביבר הזכוכית", "האב", "משרתם של שני אדונים", "הכתובה", "הרטיטי את ליבי", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "מעגל הגיר הקווקזי", "בית ספר לנשים", "קזבלן", "כולם רוצים לחיות", "אורזי המזוודות".

דניאל סלומון (מוזיקה)

החל את דרכו בלימודי פסנתר קלאסיים. השתלם בקומפוזיציה ותזמור אצל פרופ' יצחק סדאי. עבד עם אמנים ישראלים רבים כפסנתרן, מעבד, מתזמר וכמפיק מוסיקלי ביניהם שלמה ארצי, אביב גפן, רוקפור, ישראל גוריון, רמה מסינגר, שילה פרבר ועוד. הוציא חמישה אלבומי סולו ביניהם להיטים רבים אשר זכו לתואר השירים המושמעים של העשור האחרון ("עדיף", "בא מכאב", "אהבה", "רבות הדרכים", "הייתכן" ועוד). כתב מוסיקה לסרטים, הצגות, מופעי מחול ותכניות טלוויזיה, ביניהם: "הסודות" (אבי נשר), "סבנה" (רני סער), "עננוצה" (נועה דר), "רעל ותחרה", "אדם לא מת סתם" (ת. הבימה), "תהילה", "כנרת כנרת" (ת. החאן), "יום האם" (שידורי קשת), "בנות הזהב", "חברות" (ערוץ 10) ועוד רבים. שיר הנושא שכתב לסרט "מישהו לרוץ איתו" זכה להשמעות רבות בארץ ובעולם. שותף להפקות מוסיקליות שונות בהם "שירי לאונרד כהן" בפסטיבל ישראל. בימים אלו הוציא את אלבומו החמישי (אוסף המיטב - live), מפיק מוסיקלי לאמנים, ועובד על סרטים והצגות העתידים לראות אור השנה עם מיטב הבמאים והכותבים בארץ. זוכה פרס "נוצת הזהב" של אקו"ם למלחין השנה. אלבומו "רבות הדרכים" הגיע למעמד "אלבום זהב". זוכה פרס התיאטרון על המוסיקה להצגה "אדם לא מת סתם" (ת. הבימה).

צילום: גיל שני

מאיה ערד (דרמטורגיה)

מצטיינת תואר שני בדרמטורגיה מאוניברסיטת אמסטרדם ובעלת תואר ראשון בלימודי תיאטרון מהאוניברסיטה העברית. בשנים 2007-2012 עבדה כדרמטורגית הפקה בתיאטרון ההולנדי ובשיתופי פעולה עם תיאטרונים בצרפת, גרמניה ופורטוגל. בין העבודות עליהן היא חתומה ישנן הצגות זוכות פרסים יוקרתיים המשתתפות בפסטיבלים ברחבי אירופה. בעלת ניסיון עשיר בתיאטרון דוקומנטרי וב-Devised Theatre ומתמחה בעיבוד סרטי קולנוע לבמה. מחזה פרי עטה "Diamond Stars" זכה במקום הראשון בתחרות המכון הבינלאומי לתיאטרון של אונסק"ו בשנת 2010. המחזה שנכתב במקור באנגלית תורגם לגרמנית ולנורבגית. בת. הבימה כתבה את המחזות: "עשר דקות מהבית", "אלוהים מחכה בתחנה" (המחזה שנכתב במסגרת פרויקט בינלאומי תורגם לאנגלית ולגרמנית והוזמן להשתתף בפסטיבלים ובתיאטרונים באירופה). זוכת מלגת אמן מצטיין במיוחד מטעם משרד הקליטה (2012) ופרס הבימה ע"ש אלה דן (2015).

דיו וולושין (עיצוב תאורה)

בוגר "סמינר הקיבוצים" בתיאטרון. בין עבודותיו: בת. הבימה: "פשוטה", אלף לילה, "החוטם", "כוכב יאיר", "מר פרסוניאק", "פוסט טראומה", "מונוגמיה", "ארץ חדשה" הסוחר מוונציה", "לא אשנא", "השבועה", "הקמצן", "אלוהים מחכה בתחנה", "חשמלית ושמה תשוקה", "יהוא", "עשר דקות מהבית", "יחסים מסוכנים", "קורילנוס". "אח אח בום טראח", "סיפורי גילגמש" (זוכה פרס התאורה, פסטיבל חיפה 2003, 2009). "אישיה בחולות" (זוכה פרס התאורה, "קיפוד הזהב", 2006), "נשים זרות" (זוכה פרס התאורה, "קיפוד הזהב", 2007) (ת. יפו). "הקסם של אורנה" (ת. אורנה פורת, זוכה פרס תאורן הצגות הילדים). "ערבה" (ת. נוצר, זוכה פרס התאורה, "קיפוד הזהב", 2012), "האסיר מהקומה ה-14" (ת. הקאמרי בשיתוף ת. באר שבע). "הידי", "הכיתה המעופפת", "מלך היהודים", "המכשפה בבית ממול" (תיאטרון המדיטק, זוכה פרס התאורה בפסטיבל חיפה, 2012). "מלאכת החיים", "סיפור ישן חדש" (ת. בית לסין), "משהו למות בשבילי", "בומרנג", "חמור שכולו תכלת", "ליל העשרים" (ת. חיפה). "החיים בשלוש גרסאות", "המחברת הגדולה", "רודף העפיפונים", "חוות החיות" (ת. גשר). "חבלי משיח", "רק אתמול נולדה", "בין חברים", "רומיאו ויוליה", "גרין מייל", "הרולד ומוד" (ת. באר שבע). באופרה: "דידו ואניס", "הרמאי", "פונדק הרוחות" (אופרה קאמרה).

שרון גל (עיצוב תנועה)

כוריאוגרפית ומורה למחול. בוגרת מצטיינת במסלול למחול ב"סמינר הקיבוצים" (2008). כוריאוגרפית קבוצת צעירי הבימה בניהולו של שי פיטובסקי (2009-2014). בין עבודותיה: בסמינר הקיבוצים: "ביאטריצ'ה" (בשיתוף צוותא), "מגירות". בת. הבימה: "החוטם" (זוכת פרס התיאטרון לשנת 2009 בכוריאוגרפיה), "מסייה דה פורסוניאק", "ארץ חדשה" "השבועה", "המאהב", "הקמצן", "אלוהים מחכה בתחנה", "חיזור גורלי", "אבא גוריו", "נעצר בחצות", "מה עושים עם ג'ני?", "מוטרפים מאהבה", "פליישר". בת. החאה: "האדרת". בת. גשר: "מסעות אודיסאוס". בת. חיפה: "חמור שכולו תכלת". בת. אורנה פורת: "הרפתקה בקרקס". בת. המדיטק: "מופע זוגי", "מושלמת", "ילדי בית העץ". ב"חג המחזמר": "משיח".

אמירה פנקס (עיצוב בובות)

בוגרת בצלאל במסלול עיצוב תכשיטים. למדה פיסול במדרשה לאמנות בת-ים אצל יעקוב אפשטיין ז"ל. לימדה בצלאל בין השנים 1974-1986. מפסלת בעץ וברונזה. עיצבה בובות להצגות: "אבא שלי לא ציפור" (פסטיבל ישראל 2011), "תהילה" (ת. החאן), "אדם לא מת סתם", "השבועה", "עמי ותמי"-שעת סיפור (ת. הבימה). פיסלה להצגה: "אבא גוריו" (ת. הבימה), "האדרת" (ת. החאן), "מסעות אודיסאוס" (ת. גשר), "הידי בת ההרים" (ת. מדיטק), "מסעות החמור שכולו תכלת" (ת. חיפה פסטיבל הצגות ילדים 2015).

"סטודיו מרבה ידיים"

סטודיו לעיצוב בובות, מסכות, אביזרים, תלבושות ותפאורה לתיאטרון. הוקם בשנת 2010 על ידי גילי קוזין-אולמר, בוגרת האקדמיה לאמנויות הבמה בסנט פטרסבורג בהצטיינות. ב-2012 הצטרפה אליו יאנה מלישב, בוגרת בית הספר לתיאטרון בובות בחולון, ואוניברסיטת טביליסי. הסטודיו עיצב ובנה בובות, תפאורות, תלבושות ומסכות להצגות רבות, ביניהן: "גרין מייל" (ת. באר שבע), "גן הדובדבנים", "חלום ליל קיץ" (הסטודיו למשחק ניסן נתיב). "הרפתקאות חמור שכולו תכלת" (יחד עם אמירה פנקס, ת. חיפה). "האומר כן, האומר לא" (מעבדת תרבות דימונה) "טרמפ על מטאטא" (ת. המטמון). "כשהכל היה ירוק" (ת. המפתח).

יאנה מלישב

גילי קוזין-אולמר

אסי אשד (שפה ודיבור)

לימדה ב"בית צבי", בבית הספר לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים" ובחוג לתיאטרון באוניברסיטת חיפה. השתלמה בסטרטפורד אצל סיסילי בארי (RSC) ובלונדון אצל פטסי רודנברג (RNT). בין עבודותיה: בת. הבימה: "קוריולוס", "יחסים מסוכנים", "יהוא", "אדיפוס - תיאור מקרה", "חשמלית ושמה תשוקה", "הקמצן", "אדם לא מת סתם", "השבועה", "פרסונה", "הסוחר מוונציה", "קוויאר ועדשים", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "חברון", "מסילה לדמשק". בת. הקאמרי: "המלט", "היה או לא היה", "המלך ליר", "ריצ'רד ה-II", "ריצ'רד ה-III", "מקבת", "עוץ לי גוץ לי". בת. חיפה: "סיפור פשוט", "המלט", "מקבת". בת. גשר: "סונטת קרויצר", "כולם רוצים להוליווד". בת. הספריה: "ריצ'רד השני", "קליגולה", "ריצ'רד השלישי". בת. החאן: "האדרת", "בגידה", "האשליה", "אסתרליין יקירתי". בת. באר שבע: "אילוף הסוררת", "הרבה רעש על לא כלום". באנסמבל עיתים: "הדיבוק", "כישוף".

השחקנים

שפי מרציאנו (הירשל הורביץ)

בוגר הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, 2013. בת. הבימה: "המאהב" (נעים), "חיזור גורלי", "יחסים מסוכנים" (אזולן). בת. המדיטק: "הכיתה המעופפת". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "טופלה טוטורית". זוכה פרס השחקן המבטיח לשנת 2014 עבור תפקיד נעים בהצגת "המאהב".

יבגניה דודינה (צירל קלינגר)

בוגרת האקדמיה הממלכתית לאמנות במוסקבה. שיחקה בתיאטרון ע"ש מאייקובסקי. עלתה ארצה ב-1990 והצטרפה לתיאטרון "גשר" מיום היווסדו. הופיעה בתפקידים ראשיים ברוב הצגות התיאטרון, ביניהן: "רוזנקרנץ וגילדנשטרן מתים" (אופליה), "משפט דרייפוס" (מרים), "מולייר" (ארמנדה), "האידיוט" (אגלאיה), "אדם בן כלב" (ג'ני/גרסטון), "בשפל" (נטשה), "טרטיף" (דורין), "עיר" (בסקה/הילד באבל), "שלוש אחיות" (מאשה), "אוכלים" (איזבל), "מזימה ואהבה" (ליידי מילפורד), "מר ברינק" (דודה דימיטריה), "חלום ליל קיץ" (פאק), "העבד" (ונדה-שרה), "שושה" (בטי סלונים), "נישואי פיגארו" (כרובינו), "מדאה" (מדאה), "גן הדובדבנים" (רנייבסקיה). בת. הבימה: "אנה קרנינה" (אנה), "איוולף הקטן" (ריטה), "מסילה לדמשק" (שרה), "קוויאר ועדשים" (ולריה), "פרסונה" (שיתוף פעולה עם ת. "הזיידנס" של מינכן, אלמה/אליזבת), "אדם לא מת סתם" (פראדל, אמא של שפרה), "הכתה שלנו" (רחלקה/מרינה), "חשמלית ושמה תשוקה" (בלאנש), "אדיפוס - תיאור מקרה" (יוקסטטה). בקולנוע: "צלקת", "קרקס פלשתינה", "קיצור תולדות האוהבים", "ז'נטילה", "קלרה הקדושה", "טנגו לליקוי חמה", "Made in Israel", "האסונות של גינה", "מכתבים לאמריקה", "סיפור חצי רוסי", "לא רואים עלייך", "מתקפה", "שבוע ויום", "החטאים", "משפחה", "לא דומה לי", "אנה". בטלוויזיה: "היה או לא היה", "בת-ים, ניו יורק", "סיטון", "בלש בירושלים", "רחוב סומסום", "מרחק נגיעה", "פרשת השבוע", "האמת העירונית", "עניין של זמן". ב-1988 זכתה בפרס רוזנבלום-על תרומתה לתיאטרון. זכתה בפרס שחקנית השנה על תפקידה ב"חלום ליל קיץ", בפרס התיאטרון הישראלי לשנת 2002-2001, פרס שחקנית השנה על תפקידה ב"העבד", בפרס התיאטרון הישראלי לשנת 2002-2003. פרס השחקנית הטובה מטעם תיאטרון "הבימה" על תפקידה ב"מסילה לדמשק". זוכת פרס קרן אמריקה ישראל ע"ש קלצ'קין לשנת 2005-2004. זכתה בפרס השחקנית הטובה בפסטיבל הקולנוע היהודי בוורשה על תפקידה ב"היה או לא היה". פרס השחקנית הטובה על הסרט "לא רואים עלייך" בפסטיבל חיפה. דוקטור כבוד לפילוסופיה מטעם אוניברסיטת תל אביב 2010. בחג העצמאות ה-61 למדינה נבחרה להדליק משואה. נשואה למלחין אבי בנימין ואם לבת.

רוברטו פולק (ברוך מאיר הורביץ)

בוגר לימודי משחק באוניברסיטת תל אביב. בין תפקידיו בתיאטרון: בת. הבימה: "הבן הטוב" (אריה), "עת דודים" (סניה), "אדם לא מת סתם" (נחום לייב), "טייבלע והשד שלה", "הדיבוק", "מוריס שימל" (בשיתוף ת' חיפה), "ביקור הגברת הזקנה" (מפקד המשטרה). בת. נווה צדק: "אדם בן כלב", "מחלקה 3 כיתה 1". בת. בית ליסין: "שיחות עם אבי", "חשמלית ושמה תשוקה". בת. באר שבע: "זינגר", "יתוש בראש". בת. חיפה: "הפלשתאית", מקבת, "הבולשת חוקרת", "נשף מסכות", "הבחורים בדלת ממול", "המקום ממנו באתי", "המלביש" (המלביש). בת. הקאמרי: "אחרי החגים", "שירה". בצוותא: "דממה". ת. תמונע: "מעשה בטבעת". בטלוויזיה: "ארץ מולדת", "סיפורים בראש", "התזמורת", "הם יגיעו מחר", "כל דיכפין", "המשרד" (קרול), "השמינייה" (רוברטו), "מתים לרגע". בקולנוע בהפקות בינלאומיות: "שתיקתו של משורר" (גרמניה), "החולמים" (צרפת), "החיה" (ארה"ב), "גנבים בלילה", "פגישה עם ונוס" (אנגליה). בארץ: "אות קין", "מאחורי הסורגים", "אל עצמי", "המאהב", "נו טה מטס", "גמר גביע", "פגישות ופרידות", "ללקק את התות", "שמיכה חשמלית ושמה משה", "התחלפות", "גט", "הלוויה בצהריים", "הבשורה על פי אלוהים".

דנה ידלין (בלוחה נאכט)

בוגרת "בית צבי", 2013. זוכת מלגות: מלגת הדסה ורפאל קלצ'קין ומלגת הצטיינות "סנו". בין תפקידיה: בת. הבימה: "יחסים מסוכנים" (מאדאם דה טורוול). "הטרנדית של מקבת" (ת. האינוקובטור), "מוחות" (קבוצת התיאטרון הירושלמי בשיתוף פסטיבל ישראל), "אמונה אהבה תקוה" (ת. תמונע). כתבה את "מינגלינג", מופע יחיד המבוסס על קטעי Spoken Word (שירה מדוברת). פרסמה שירים בכתבי העת "מעין", "כתובת" ו"עיתון 77".

הילה שלו (מינה צימליך)

בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לווינשטיין 2012. בין תפקידיה: בת. הבימה: "השבועה" (שדה/מפעילת בובת ילד), "המאהב" (דאפי), "חיזור גורלי", "משפחה עליזה" (מרי). "מסע הדוד מקס" (ת. חיפה). "שרוליק" (סל"ה בשיתוף ת. הקאמרי). "כטוב בעיניכם" (ת. המדיטק בשיתוף ת. בית ליסין), "הכבש הששה עשר" (ת. המדיטק בשיתוף ת. ארצי לנוער), "מומו", "מופע זוגי" (ת. המדיטק). "אי המטמון" (בת. אורנה פורת לילדים ונוער)

שמעון כהן (גדליה צימליך)

בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב. בין תפקידיו הבולטים: בת. הבימה: "על קלות דעת וצביעות", "מי תהום", "קדיש", "אנרכיסט מפוקפק", "חלום ליל קיץ", "הדיבוק", "פילומנה", "יומן חוף ברייטון", "טירונות", "מירל'ה אפרת", "חלון בלהות", "החייל האמיץ שוויק", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר" (חנוך), "אלינג", "הזוג המוזר", "החותנת", "השחקן", "ארוחה עם אידיוט", "קוויאר ועדשים" (ולוטו), "ליזיסטרטה", "החייל האמיץ שוויק". בת. החאן: "צוואתו של כלב". בת. בית ליסין: "ז'קו". בת. חיפה: "הבוגר"; בתיאטרון לילדים ולנוער: "מעלה קרחות", "נולד לחופש". בת. מת"ן: "בניטו" (מוסוליני). בנוסף השתתף בסרטים, תכניות טלוויזיה וסדרות לילדים. מדבב סרטים מצוירים.

רותי לינדאו (ברטה צימליך)

בוגרת "בית צבי", 1985. בין תפקידיה: בת. הבימה: "הבחורים בדלת ממול" (שילה), "בוסתן ספרדי" (לונה), "קן הקוקיה" (האחות פלין), "מניין נשים" (אטה), "הנאהבים והנעימים", "8 נשים", "חתונה מושלמת" (דפני), "אנה קארנינה" (הנסיכה בטסי), "שעה יפה ליוגה" (בלהה), "החותנת" (גילה), "כתם לידה" (השדכנית), "השוטר אזולאי" (בטי), "ביקור הגברת הזקנה" (אשתו של איל), "הדה גאבלר" (דודה יולה), "רעל ותחרה" (מרתה), "מירלה אפרת" (חנה דבורה), "עשר דקות מהבית" (אסתר וקסמן), "יחסים מסוכנים" (מאדאם דה רוזמונד). בפסטיבל עכו: "בצחוק ודמע", "נפט". בת. הספריה: "כאילו בחלום". בת. באר שבע: "המלאך הכחול". בת. מ.ר.א.ה: "דרושה אשה". בת. לילדים ולנוער: "פצפונת ואנטון", "העד". בת. השעה: "העולם על פי אלון". חני הפקות: "מהפכת התפוזים של חני". בקולנוע: "ולקחת לך אישה", "סוף שבוע מטורף". בטלוויזיה "חלומות נעורים", "משפחת עזאזי".

רוברט הניג (יונה טויבר/דר' לנגסם)

בוגר "בית צבי", 1971. בין ההצגות הבולטות בהן שיחק: בת. הבימה: "טרטיף", "חלון בלהות", "משרתם של שני אדונים", "זעקי ארץ אהובה", "שלוש אחיות", "ביקור הגברת הזקנה", "הקוקוריקו", "החייל האמיץ שוויק", "1913", "לב טוב", "מראה מעל הגשר", "המכשפה", "הקומיקאים", "בגדי המלך", "מבקר המדינה 2005", "נמר חברבורות", "נודניק", "רומנטיקה", "החגיגה", "הזוג המוזר", "השוטר אזולאי", "ביקור הגברת הזקנה", "הקמצן", "אבא גוריו". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הלילה השניים עשר", "מעלה הקרחות", "הקמצן". בת. באר שבע: "עלי כינור", "הלילה השניים עשר", "טרטיף", "אנדורה", "הצל", "כותרת ראשית", "הקומיקאים", "המיזנטרופ", "חלום ליל קיץ", "צריך פיאט בחיים", "אותו ואת בנו", "הספר מסביליה", "אילוף הסוררת", "תמונות מבוואריה תחתית", "רק בימי ראשון", "ברוז הפרא", "מותו של סוכן", "דודתו של צ'רלי", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "קומדיה של טעויות", "הביצה". בת. ליסין: "טנזי", "קומדיה שחורה", "בתיאטרון הקאמרי: "שירה", "ברנשים וחתוכות". בקולנוע: "טייאה", "הכלה הסורית", "צעד קטן", "קרוב לבית", "זוג או פרט", "ילד טוב ירושלים", "פטר השלישי".

שלומי ברטונוב (תלמיד חכם/חייל/

אח/תרנגול/חברה)

שחקן ומורה לתנועה ואימפרוביזציה. בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב, תל אביב 2010. בין תפקידיו: בת. הבימה: "יהוא", "גבירתי הנאווה" (זולטן קרפאטי/ג'ורג' המוזג), "מיין קאמפף" (פסטיבל עכו 2011), "אצל הים" (קבוצת התיאטרון של רות קנר), "תיאורמה" (ת. הקוביה). כותב מוסיקה מקורית לקולנוע ולתיאטרון.

נמרוד דגן (תלמיד חכם/רופא/אח/חברה)

בוגר ביה"ס למשחק ב"סמינר הקיבוצים", 2015. זוכה מלגות לימודים ע"ש: שמואל בונים, מישל קיקואין ואוהלה הלוי. בין תפקידיו: בת. הבימה: "יחסים מסוכנים". סמינר הקיבוצים מאומץ ע"י הבימה: "המלט" (גרטרוד), "נמר חברבורות" (דוד לתלפיות), "אהבתי הראשונה" (מקס). ת. יפו: "חי" (מלכה), "הכלה וצייד הפרפרים" (גץ). בת. השעה: "פרח לב הזהב".

CERTINA

SWISS WATCHES SINCE 1888

PRECISELY
YOUR
MOMENT

DS-8 MOON PHASE

12-HOUR PRECIDRIVE™
CHRONOGRAPH

WWW.CERTINA.COM

euro-asia
official representative
— since 1947 —

ארו-אסיה יבואנים בלעדיים שדרות שאול המלך
1 תל-אביב 70 03-6857520 | www.euro-asia.co.il
ובחניית השעונים והתכשיטים המובחרות

מועצת הנאמנים של התיאטרון | יו"ר: אדריאן הרשקוביץ
פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן
דירקטוריון הבימה | יו"ר: נורית דאבוש | **סגן יו"ר**: בן עמי עינב
אסתי אפלבראם פולני, אמנון דיק, יוסי שחק
מנכ"ל: אודליה פרידמן | **מנהל אמנותי**: אילן רונן | **מ"מ מנהל אמנותי**: משה קפטן | **סמנכ"ל**: בני צרפתי

במאי בית וחבר הנהלה אמנותית: חנן שניר
מנהלת מחלקת אמנותית ומלחקה: רות טון-מנדלסון
מנהל כספים: יגאל ספיבק
מנהלת פיתוח עסקי וגיוס משאבים: יונית וייס
מנהל רכש, פרסום וע. מנכ"ל: יניב איתן

שחקני התיאטרון:

אקי אבני, אורי אברהמי, אלינור אהרון, נירית אהרונ-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה אזון, טלי אורן, תמר אילנאי, דורון אורן, אושרת אינגדשט, גורג'י אסכנדר, אניטל אלבחר, נצר אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור, אהרון אלמגור, רותית אפל, נעמה ארמון, דפנה ארמון, אורי בנאי, אורי בדר, עמוס בוארון, רותם בלוטניק, ריקי בליך, עירית בנדק, שמיל בן-ארי, טליה בן-מ"א, שמחה ברביץ, שלומי ברטנוב, עידו ברטל, שריידי גבארי, דרית גביש, מרים גבריאלי, רינת גולדמן, שושנה גורן, גלית גיאת, לאה גלפשטיין, אשוח גספריאן, אילנית גרשון, תומר דהן, בני אוהד-דוד, יבגניה דודנה, יואב דונט, נתן דנטר, רן דנקר, אורי הוכמן, רוברט הניג, דור הררי, אמנון וולף, דניאל ורטהיים, גיא זו-ארץ, ניר זליחובסקי, אורן חבוט, ענת חידד, סיגי חזמה-פריצקר, ענת טוביה, דנה ידלין, לירון יואלי, רזיה ישראלי, איציק כהן, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, לילך כספי, אדם להב, מוטי לוגסי, לירון לוי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, קובי מאור, תות מולאור, הרצל מורד, רוי מילר, רינת מטטוב, ראודה מן סולמן, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, ערן חגי נויברג, אלון נוימן, לואי נופי, נעמה נחום, דוריס נמני, דניאל סבג, שחף סגל, עמי סמולרצ'יק, גאסן עבאס, נורמן עיסא, דורון עמית, חברטו פולק, רובי פורת-שובל, אסנת פישמן, מיקי פלג, אלינור פלקסמן, גיל פרנק, פני קדרון, אבי קושניר, דבורה קידר, רותם קינן, טל קלאי, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אוליר, גיל קפטן, רועי קקון, אלכס קרול, נתן רביץ, ארז רגב, איילת רובינסון, אורנה חוטברג, שחר רז, דור רייב, דב רייזר, פולי רשף, יגאל שדה, נגה שחר, ניר שיבר, קארין שיפרין, אייל שכטר, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תומר שרון, נלי תגר, יפה תוסיה-כהן

השחקנים הוותיקים:

יהודה אפרוני, ישראל בידמן, שלמה בר שביט, רחף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אלכס פלג

מנהלה:

מנהלת לשכת מנכ"ל: עינת שחם-יעקבי
מנהלת כוח-אדם: שוש בן-דוד
פקידת כוח-אדם: שני חנן

אחזקה:

מנהל הבית: חיים אמויאל
חשמלאי הבית: סלומון עובדיה
מרכיזה: טלי דובינסקי, רות כהן, יעלה סגל
ס. מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי דיל
סדרן אחראי: נתי חכים, בועז וולנשטיין
מעין גורדון, מיכל רוזמן, קרן שני, טל ייגר
אסי אלגריסי, מיכל רוזנפלד
עוזרת חשב: נגה כהן
אחראית מחלקת כספים: אורית מושקוביץ
מח' כספים: יפה אסרף, תקוה גחפי, שרית סגס, קרן קורקוס

הנהלת חשבונות:

מנהלת חשבונות ראשית: שרה שדה
מנהלת מדור שכר: אסתי גולדשטיין

מחלקת שיווק:

מנהלת מכירות: חתונה קיפניס
עוזרת למנהלת מכירות: ענת נתן
מחלקת שיווק חוץ ואירועים: מנהל: איתן אדר, ירדן רבינוביץ-יצחק
מנהל מחלקת חינוכית: אבי קלמה
שיווק פרויקטים ומכירה לקבוצות: תמר אולמן, ג' קראוור, שיר סיני
מנהל מחלקת שירות לקוחות-מנויים: אילן וולשטיין

מנהלי משמרת: שני לוי, אבירן טוניס
קופאים: שי בכר, שירלי כהן, רותם נבון, רותית פרידמן,

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי
מנהלי הצגות: מיכל אייזיק, אשית טרבלסי, דנה כץ-נעמן, חגית נמחוד, קארין סיגל, נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלסר, דקלה פרבר, כנרת צור, דבורי ריס, עדו שנון

מחלקות הבמה:

מנהל מחלקות הבמה: מאיר אלון
מנהל ייצור: איתן סיביליה
עוזר למנהל מח' במה: אורן חדידה
מחלקת במה: שמואל בושארי, גידי בלילתי, יוסי ברכה, משה דוד, טל זוהר, יצחק חיים, ניקי לוי, דוד מלכה, דרור מנדלסון, גיא פיילר, יוסי דבת, קונסטנטין מרקובאנו, מיכאל רוקובסקי, יוסף שרייבר, סלימאן שתאת
נגר: רוני סלם
מחלקת תאורה: יורק אורושר, ליעוז זגין, דימיטרי חייט, ראובן יצחק, דימיטרי ירשקין, ליאור לוין, רונן צור, יוסי רווח, חזי שלמה
עוזר למנהל מחלקת תאורה: איתן ממיה
מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור
סגן מנהל: ליאונרד פרל
תפעול קול: לאון פרל, אוהד ורסנו, אשאה דולגוב, מורן דוידאן, שי זר, דני זודקוביץ, דפנה ביאליסטוק, יהונדב גילת, גדי יער, רומן סורקין, טליק אדיר
מנהלת מחלקת ייצור אבזרים: טלי זליגמן-טטוקמור
מחלקת אבזרים: ויטלי רוזנפס
מעצבת ומנהלת מחלקת פיאות: אסנת שגאי
פיאניות: עירית אבידן, אווה אוסנה, ליאת אמיר, עינב וינשטיין-קרן, נדיה סמורגון, קוסטי צ'באנה, לילך שם טוב
מנהלת מתפרה: ילנה קלריך
תפירה: ואדים לוין, לודמילה קוזלוב
מנהלת תפעול אבזרים ותלבושות: אפרת כהן
מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות: אינה אבגוסטביץ, עופרה אדרי, נועה אתגר, בר בן אהרון, אלה בקר, נועה בקר, מירי ברכה, מרימנה גרשמן, נועה דותן, אאידה ייגר, אורטל כהן, רותית מאק, ג'טה מילר, אביטל פלג, אברהם פפא, רחל צמח, אלכס קוכמן, מיכל רואף, לינה שניר
אחראי ארכיון: רמי סמו
ארכיון הבימה פתוח לקהל
א' 10:00-12:00, **ג' 10:00-14:00**, **ה' 18:00-20:00**
טלפון: 03-5266720
מייל: archive@habima.org.il

להצגה "סיפור פשוט"

מנהל טכני: גיא פיילר | **סגן מנהל טכני**: אלעד פז
תפעול תאורה: יורק אורושר/ליעוז זגין
תפעול סאונד: יהונדב גילת/שלומי גילר/מורן דוידאן
תפעול אביזרים: עפרה אדרי | **תפעול תלבושות**: מרינה גרשמן
תפעול פיאות: אנה קוסטיצ'ב/נדיה סמורגון/מירב בר נתן

טלפון: 03-5266666, פקס: 03-5266777, קופה: 03-6295555, אתר אינטרנט: www.habima.co.il

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרוייקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרוני אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה, חיימוביץ חנית

לנדאו ליאורה, רביד נאווה

רוזנברג ריקי - מזכרית כבוד, יעל רב הון

מייסדת ונשיאת כבוד: גולדנברג אורה

מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

פדרמן ליאורה ומיכאל	ים שחור נעמי ומנחם	ברק אהרון ואליקה	אבינן בריר ברוריה וד'ר אברהם בריר
פישמן טובה ואליעזר	ירון צילה	ברטפלד אסי	אדלר חנית וראובן
פלדמן איה וזאב	כהן אלי ואיילה	גבריאלי עדנה	אהובי יגאל
פלידבראום מייק	כהן פניו ופנינית	גולדנברג אורה	אור תיאודור
פרופר אתי וגד	כרמל שוש	גור אלן	אחיטוב אורינבסקי ארזה
פרייס נורית	ליאון אמנון ומלכה	גיר מיכה ושרה	אפרת צבי ודורה
קונדה אפרים וציפי	לבנטל חיה	גלר אתי ואהוד	אונגר יעל ורמי
קורן מיקה ורונן	ליתן רחל ודוד	גרינשטיין עדנה	איזקסון אירית
קריב נילי	לוי גיטה	גרנות נעמי ויוסי	אילין שרה
רב חן רפי	ליבאי דוד	דנקר אורלי ונוחי	אלאלוף שרה
רב-הון יעל	לנדאו ליאורה ואלי	הורביץ חגית	אלאלוף אילנה וג'קי
רביד נאווה ואברהם	לנדסברג דיתי ואלכס	הירש תמי	אלחנני איטה
רהב רני והילה	לסט רותי וגבי	הראל אביקם ואורה	אלקון עידית
רובין ציפי ופנחס	מטלון מוראל וענת	המבורגר יאיר ואילנה	אלרואי חנית
רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר	מיתר עפרה ואלי אפשטיין	וילנר חגית	שלמה אליהו
רוזנברג ריקי	מלמד אלדד ודליה	זמיר רינה ויצחק	אקרשטיין סטפני וג'ורא
ריס איטה	מנדלבוץ ניר	זרניצקי אורה ויוסי	ארליך גל ומישל
רפפורט עירית	נמרודי עופר ורית	זוגלובק מרים	ארליך מירה וג'ורא
שוסטר דליה	נתנאל ענני ועוזי	זיידנברג אמנון	ארקין דוריס ומורי
שטראוס בן דוד רעיה	סגול טובה וסמי	חיימוביץ חנית	בארינבויס צביקה ונטלי
שפיגלר רותי	סטיבה אורה ואיתן	חכמי קנפר ניצה	בלומנטל נעמי
שקד שושנה וישעיהו	סמית רלי	חכמי יוסף דוד	בנק לאומי
שקד חיה	סדן שמחה	חנן אריה ופסיה	בנק הפועלים
רות לבהר שרון	עומר טל	טייק עירונה	בהר יוסי ועירית
	עופר רותי	טייק יהודית וד'ר הנרי	בר ריבה וצבי
	עזריאלנט איה	טלר גדעון	בר שלמה

התיאטרון הלאומי הבימה מציג עונה של תיאטרון איכותי, עשיר וסוחף

פרטואר הבימה כי יש גאטרון, ויש הבימה! ההצלחות הממשיכות

הקמצן

מאת מולייר
נוסח עברי: אלי ביזאוו
בימוי: אילן רון

אדיפוס - תאור מקרה

מאת סופוקלס
נוסח הצגה ובימוי: חנן שנר

גברית הנאוה

מחזה ופזמונים אלן ג'יי לרנר
מוסיקה: פרדריק לאו
בימוי: משה קפטן

חשמלית ושמה תשוקה

מאת טנסי ויליאמס
בימוי: אילן רון

הסוחר מוונציה

מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: אילן רון

פתאום הגיע סתיו

מאת אריק קובל
בימוי: איציק ויינגרטן

הכיתה שלנו

מאת טדיאוש סלובודז'אנק
בימוי: חנן שנר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

בוסתן ספרדי

מאת יצחק נבון | בימוי: צדי צרפתי

משהו טוב

מאת איליין מרפי
בימוי: רועי הורוביץ

אלוהים מחכה בתחנה

מאת מאיה ערד
בימוי: שי פיטובסקי

ארץ חדשה

מאת שי פיטובסקי ושחר פנקס
בימוי: שי פיטובסקי

סיפור פשוט

עפ"י ספרו של ש"י עגנון
מאת שחר פנקס | בימוי: שיר גולדברג

קורילונס

מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: עירד רובינשטיין

פליישר

מאת יגאל אבן אור
בימוי: משה קפטן

אשה בורחת מבשורה

עפ"י ספרו של דויד גרוסמן
מאת חנן שנר ובבימויו

מה עושים עם ג'ני?

מאת דר. וילד
בימוי: הלל מיטלפונקט

יחסים מסוכנים

מאת כריסטופר המפטון
בימוי: אילן רון

ז'קו

מאת אילן חצור
בימוי: איציק ויינגרטן

אוויטה המחזמר

מאת טים רייס ואנדרו לויד וובר
בימוי: משה קפטן

הבן הטוב

מאת שי גולדן
בימוי: איציק ויינגרטן

יהוא

מאת גלעד עברון
בימוי: אילן רון

נעצר בחצות

מאת מארק הייזרסט
בימוי: משה קפטן

משפחה עליזה

מאת רון קלארק וסם בובריק
בימוי: נתן דטנר

עשר דקות מהבית

מאת מאיה ערד
בימוי: שי פיטובסקי

לבד בברלין

עפ"י ספרו של האנס פאלדה
מאת שחר פנקס | בימוי: אילן רון

המאהבת ה-9

מאת יהושע סובול
בימוי: משה קפטן

הילד חולם

מאת חנוך לוין
בימוי: עמרי ניצן

עקומים

מאת מרטין שרמן
בימוי: משה קפטן

מה שטוב בקליני

ללקוחות Cal מגיע רק טוב

חדש!

תשלום והטבות במסעדות ישירות מהנייד

■ חיפוש מסעדות ■ הזמנת מקום ■ ניווט ■ הטבות קבועות ומשתנות

הורידו עכשיו את אפליקציית **ארנק Cal4U**

כל מה שטוב בשבילי, עכשיו גם בנייד

פירוט עסקות
וחיובים

ניהול
המסמכים
שלי

לקיחת הלואה

הטבות בארץ
ובח"ל

תשלום והטבות
במסעדות

חפשו אותנו ב -

בכפוף לתקנון Cal4U

אחוזת פולג

סיעודי, הדור הבא - בקרוב.

Ninrod 052-4800620

צוות אחוזת פולג מזמין אתכם להחלים לאחר ניתוח או אישפוז באווירה כפרית רגועה ובתנאים מושלמים למנוחה והתאוששות

לפרטים נוספים התקשרו אלינו:

1-800-33-33-70

אחוזת פולג, קיבוץ תל יצחק

אחוזת רובינשטיין

חברת הדור הבא והסיעודי המובילה בישראל

a-rubi.co.il